

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 06.05.2003, sp. zn. 29 Odo 56/2002, ECLI:CZ:NS:2003:29.ODO.56.2002.1

Číslo: 86/2003

Právní věta:

I. Dovolání proti výroku usnesení odvolacího soudu, jímž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu pro opožděnost (§ 175 odst. 3 o. s. ř.), není podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2001 přípustné.

II. Nejde-li o případ uvedený v bodě 13., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb., postupuje soud prvního stupně při vydání usnesení, jímž po 1. lednu 2001 odmítá námítky proti směnečnému rozkazu podané před tímto datem, podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2001.

III. Usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu pro opožděnost (§ 175 odst. 3 o. s. ř.), je usnesením jen procesní povahy. Odmítá-li dovolací soud dovolání proti takovému usnesení odvolacího soudu, činí paušální sazba odměny za zastupování účastníka advokátem v dovolacím řízení 750 Kč (§ 14 odst. 3, § 15 vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 06.05.2003

Spisová značka: 29 Odo 56/2002

Číslo rozhodnutí: 86

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Platební rozkaz

Předpisy: § 14 odst. 5 písm. c) předpisu č. 484/2000Sb.

§ 15 odst. 5 písm. c) předpisu č. 484/2000Sb.

§ 175 odst. 3 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 218 odst. 3 písm. c) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 243b odst. 5 písm. c) předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý s o u d v H r a d c i K r á l o v é u s n e s e n í m z e d n e 2 1 . 3 . 2 0 0 1 o d m í t l – c i t u j e u s t a n o v e n í § 1 7 5 o d s t . 1 a 3 o . s . ř . – n á m í t k y d r u h é h o ž a l o v a n é h o z e d n e 1 4 . 8 . 2 0 0 0 , p o d a n é p r o t i s m ě n e č n ě m u

platebnímu rozkazu téhož soudu ze dne 30. 3. 2000, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 8. 2000, jako opožděné. Podle soudu třídní lhůta pro podání námitek počala běžet druhému žalovanému dne 18. 4. 2000 (po doručení směnečného platebního rozkazu) a uplynula dne 20. 4. 2000, když později vydané opravné usnesení se týkalo toliko označení prvního žalovaného v záhlaví směnečného platebního rozkazu.

K odvolání druhého žalovaného V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 15. 6. 2001 usnesení soudu prvního stupně potvrdil (první výrok), když se ztotožnil s jeho závěry co do opožděnosti námitek druhého žalovaného a rovněž uzavřel, že posledním dnem lhůty k podání námitek byl 20. 4. 2000. Dále druhému žalovanému uložil zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 3462,50 Kč (druhý výrok).

Proti usnesení odvolacího soudu (a to výslovně do všech výroků) podal druhý žalovaný včas dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 237 odst. 3 o. s. ř., namítaje, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a že je tedy dán dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. V dovolání snáší argumenty na podporu závěru o existenci uplatněného dovolacího důvodu a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření navrhla dovolání odmítnout jako nepřipustné,

Podle bodu 1., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, není-li dále stanoveno jinak, platí tento zákon i pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány. Pro závěr, že ustanovení občanského soudního řádu ve znění zákona č. 30/2000 Sb. se uplatní i pro řízení zahájená před 1. lednem 2001, není podstatné, jak dlouhou dobu před tímto datem řízení probíhalo a kolik procesních úkonů soud učinil v době od 1. ledna 2001 (srov. též rozhodnutí uveřejněné pod číslem 45/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Směnečný platební rozkaz byl sice vydán před 1. lednem 2001, avšak v bodech 2. až 29. hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb. není o situaci, kdy soud námítky proti směnečnému platebnímu rozkazu vydanému před 1. lednem 2001 (ať již podané před nebo po tomto datu) odmítne po 1. lednu 2001, uvedeno ničeho (o případ dle bodu 13., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb. nejde). Odtud plyne, že - ve shodě s výše cit. bodem 1. přechodných ustanovení - pro odvolací i dovolací řízení je nutno užít občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2001.

Dovolání proti výroku usnesení odvolacího soudu, jímž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu pro opožděnost (§ 175 odst. 3 o. s. ř.), ani dovolání proti výroku usnesení odvolacího soudu o nákladech odvolacího řízení, není podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2001 přípustné.

N e j v y š š í s o u d dovolání odmítl.

Z odůvodnění:

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Přípustnost dovolání proti usnesení odvolacího soudu upravují ustanovení § 237 až § 239 o. s. ř. Ustanovení § 238, § 238a a § 239 o. s. ř. nezakládají přípustnost dovolání proti výrokům napadeného usnesení proto, že napadené rozhodnutí nelze podřadit žádnému z tam vyjmenovaných případů.

Oproti očekávání dovolatele není dovolání přípustné ani dle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (ve spojení s

ustanovením § 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dle ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu,

a/ jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé,

b/ jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil,

c/ jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Všem třem případům přípustnosti dovolání vypočteným v ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. je společné, že musí jít o rozhodnutí ve věci samé. Usnesení o odmítnutí námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu je sice usnesením, jímž se řízení končí, usnesením „ve věci samé“ však není (srov. *mutatis mutandis* /ve vztahu k odmítnutí odporu proti platebnímu rozkazu/ usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 2002, sp. zn. [25 Cdo 2059/2001](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 5, ročník 2002, pod číslem 89).

Výrok o nákladech odvolacího řízení rozhodnutím (usnesením) ve věci samé také není; potud navíc nejde o měnící či potvrzující usnesení odvolacího soudu.

Tento závěr s sebou nese konečné posouzení podaného dovolání jako nepřípustného. Nejvyšší soud proto, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dovolání odmítl (§ 243b odst. 5, § 218 písm. c/ o. s. ř.).

Dovolání bylo odmítnuto, takže žalobkyni vzniklo ve smyslu ustanovení § 146 odst. 3, § 224 odst. 1 a § 243b odst. 5 o. s. ř., právo na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího řízení.

Žalobkyně byla zastoupena advokátem, který v dovolacím řízení učinil jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání). Jelikož dovolání v této věci došlo soudu 18. 9. 2001 a dovolací řízení tak bylo (v intencích § 82 odst. 1 a § 243c o. s. ř.) zahájeno po 1. 1. 2001, určuje se výše odměny za zastupování advokáta podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění vyhlášky č. 49/2001 Sb. (dále též jen „vyhláška“).

Podle ustanovení § 15 vyhlášky mimo jiné platí, že rozhodne-li soud o odmítnutí dovolání, platí § 14 obdobně.

Z ustanovení § 14 odst. 3 vyhlášky plyne i to, že je-li předmětem odvolacího řízení rozhodnutí procesní povahy, činí sazba odměny 750 Kč.

Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně učinil v dovolacím řízení toliko jediný úkon (vyjádření k dovolání), snižuje se sazba odměny určená částkou 750 Kč na konečných 375 Kč (srov. § 18 odst. 1 vyhlášky).

Spolu s náhradou hotových výdajů za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů ve výši 75 Kč tak soud přiznal žalovanému k tíži dovolatele celkem 450 Kč.